

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Telefonní seznam České republiky a Slovenska s.r.o.**
sídlem Příkop 843/4, Brno
zastoupeného advokátem Mgr. Robertem Scigielem
Scigiel & Partners, advokátní kancelář s.r.o.
sídlem Ptašínského 311/8, Brno

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. ČOI 53242/18/
O100/3000/18/Ber/Št, sp. zn. ČOI 117052/17/3000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského se sídlem v Brně (dále jen

„správní orgán I. stupně“ nebo též „Česká obchodní inspekce“), ze dne 16. 3. 2018, č. j. ČOI 32225/18/3000/R/AF, sp. zn. 822/30/17. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měl dopustit porušením povinnosti stanovené v § 4 odst. 4, ve spojení s § 4 odst. 3 tohoto zákona a písm. t) přílohy č. 1 k tomuto zákonu tím, že konkrétním spotřebitelům označeným ve výroku rozhodnutí zaslal listiny, jejichž obsahem byla nabídka na uzavření smlouvy (o uveřejnění inzerenta v oborovém a abecedním telefonním seznamu, mobilseznam.com, za období dle smlouvy), přičemž tato nabídka obsahovala výzvu k provedení platby ve výši 2 952 Kč, 2 979 Kč, 2 771 Kč nebo 2 904 Kč, uvedenou tučným písmem ve střední části listiny, s uvedením data vystavení „dokladu“ a data splatnosti a „klientského čísla“, které bylo zároveň variabilním symbolem pro provedení platby; s tím, že na přední straně listiny byla informace o tom, že je platba dobrovolná a že je projevem akceptace nabídky k uzavření smlouvy, uvedena pouze na dolním okraji, pod čtyřmi piktogramy a čárovým kódem, písmem o velikosti přibližně 1 mm pro malá písmena a 2 mm pro velká písmena, na zadní straně těchto listin byly uvedeny podmínky smluvního vztahu a na horním a dolním okraji opět informace o tom, že se jedná o návrh na uzavření smlouvy; čímž žalobce vzbudil dojem, že se jednalo o faktury za již objednané služby. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci dle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce celou svou argumentaci obsaženou v podané žalobě směřuje k tomu, že Česká obchodní inspekce nebyla oprávněna jej trestat, neboť se obracel na osoby vystupující v postavení podnikatelů. Pochybení, které žalobce na rozhodnutí žalovaného spatřoval, tak mělo spočívat ve špatném stanovení pravomoci k prošetření ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedených fyzických osob v souvislosti s porušením § 4 odst. 3 a 4 zákona o ochraně spotřebitele, jelikož tyto osoby vystupovaly v postavení podnikatele a žalobce přímo na toto postavení cílil. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v rámci své podnikatelské činnosti poskytuje klientům zviditelnění prostřednictvím rozsáhlého seznamu podnikatelských subjektů na webových stránkách www.telefonniseznam2017.cz. Nabídkou svých služeb formou tzv. *direct marketingu* oslovuje potenciální klienty, přičemž k oslovení selektuje pouze podnikatelské subjekty. V přezkoumávané věci byly nabídkou osloveny ve výroku prvostupňového rozhodnutí označené fyzické osoby – podnikající, které byly v období, kdy vůči nim předmětné nabídky směřovaly, zapsány v živnostenském rejstříku, živnost provozovaly a tuto živnost neměly přerušenu. K tomu žalobce přiložil výpisy z veřejné části živnostenského rejstříku jednotlivých fyzických osob. S přihlédnutím k obsahu nabídky bylo tedy dle žalobce zřejmé, že se jednalo o „B2B“ vztah, a proto bylo vyloučeno, aby tyto osoby vystupovaly mimo svou profesní sféru.
3. Žalovaný tedy dle názoru žalobce v rámci předmětného řízení porušil § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), resp. se tímto vůbec nezabýval a své rozhodování postavil na čistě formalistickém

posouzení, které však neodpovídá principům dobré správy. V daném případě bylo na místě uplatnit zásadu *in dubio pro reo*, tedy pokud zde existují dvě protichůdná nahlížení na právní hodnocení jednání žalobce, měly správní orgány rozhodnout ve prospěch žalobce.

4. Co se týká skutečnosti, že u osoby Z. O., měla na uvedené adrese trvalé bydliště stejnojmenná osoba, která je spotřebitelem, žalobce zopakoval, že vzhledem k předmětu plnění a obsahu nabídky je zřejmé, že tato cílila na podnikatele a se spotřebitelem ji uzavřít nelze. Tvrzení žalovaného, že v případě fyzických osob – P. H., M. J., V. V. a O. K. se bez dalšího jednalo o spotřebitele, žalobce označil za ryze formalistické, neboť s ohledem na dobu trvání provozování živnosti nemohou zkušenosti, vědomosti a kritické myšlení nabyté v souvislosti s podnikáním přerušáním živnosti či jejím zrušením v jednom okamžiku zaniknout.
5. S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož žalobní argumentace odpovídala námitkám již dříve vzneseným ve správním řízení. Žalovaný s ohledem na skutečnost, že předmětné listiny byly koncipovány tak, aby u adresátů vyvolaly dojem, že se jedná o obyčejnou fakturu za již objednané či poskytnuté služby, byly zaslány na adresy, kde měli adresáti hlášené trvalé bydliště, adresáti byli označeni jménem a adresou, nikoli např. identifikačním číslem či dovětkem „podnikatel“, trval na svém závěru, že tyto listiny byly způsobily negativně ovlivnit adresáty v postavení spotřebitelů. Věcná působnost zákona o ochraně spotřebitele tak dle žalovaného byla dána.
7. Dle názoru žalovaného by naopak bylo formalistické nahlížet na předmětné nabídky jako na dokumenty způsobily ovlivnit adresáty výhradně v postavení podnikatelů, když skutečnost, že se jedná o nabídky určené podnikatelům, byla v nabídkách uvedena skrytě a primárním účelem těchto listin bylo dosáhnout uhrazení uvedené částky v domněnku, že se jedná o obyčejnou fakturu. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

8. Při jednání přítomný žalovaný setrval na svém stanovisku a návrhu na zamítnutí žaloby obsaženém v již dříve učiněném písemném vyjádření k podané žalobě. Zdůraznil vybrané skutečnosti, konkrétně to, že se písemnosti zasílané adresátům „tváří“ jako faktury (nikoli jako nabídky smluvního vztahu) s cílem adresáta zmást a bez dalšího je zaplatit. Žalovaný doplnil, že v případě obdobného jednání a subjektu patrně propojeného se žalobcem zdejší krajský soud již dříve rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 6. 2. 2020 vydaným ve věci sp. zn. 62 A 94/2018.

9. Žalobce a jeho zástupce se z účasti na soudním jednání omluvili, současně požádali o provedení jednání bez účasti žalobce.
10. Krajský soud neshledal důvod provádět při ústním jednání dokazování listinami navrženými žalobcem k důkazu v podané žalobě, neboť se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu krajský soud ve své rozhodovací činnosti vychází, a které tedy nebylo třeba k důkazu soudem opakovat.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce na nařízení jednání, k němuž se posléze nedostavil, trval. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Krajský soud pokládá za nutné nejprve předejít právní úpravu relevantní v nyní projednávané věci. Dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik, přičemž za spáchání tohoto přestupku lze dle § 24 odst. 14 písm. d) zákona ochraně spotřebitele uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč.
13. Nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona (§ 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele). Pod písm. t) přílohy 1 citovaný zákon stanoví, že obchodní praktiky jsou vždy považovány za klamavé, pokud prodávající přiloží k propagačnímu materiálu výzvu k provedení platby, čímž vyvolá u spotřebitele dojem, že si nabízený výrobek nebo službu již objednal, ačkoli tomu tak není.
14. Dle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí zakazuje.
15. Citovaná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele jsou výsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“), do českého právního řádu (srovnej čl. 5 a přílohu I citované směrnice).
16. Účelem směrnice o nekalých obchodních praktikách je podle čl. 1 *přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele sblížením právních a správních předpisů členských států týkajících se nekalých obchodních praktik, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů*. V bodě 1 odůvodnění směrnice je dále uvedeno, že podle čl. 153 odst. 1 a odst. 3 písm. a) *Smlouvy má Společenství přispívat k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření přijatých podle článku 95 Smlouvy*. Podle bodu 11 odůvodnění citované směrnice *vysoká úroveň sjednocení dosažená sblížováním vnitrostátních právních předpisů prostřednictvím této směrnice vytváří vysokou společnou úroveň ochrany spotřebitele. Tato směrnice zavádí jednotný obecný zákaz těch nekalých obchodních praktik, které narušují ekonomické chování spotřebitelů. Rovněž stanoví pravidla pro agresivní obchodní praktiky, které dosud nejsou na úrovni Společenství upraveny*. Podle bodu 12 odůvodnění směrnice *harmonizace značně zvýší právní jistotu spotřebitelů i podniků*.

Spotřebitelé i podniky se budou moci spolehnout na jednotný právní rámec vycházející z jasně vymezených právních pojmů upravujících veškerá hlediska nekalých obchodních praktik v celé Evropské unii.

17. Podle konstantní judikatury Soudního dvora EU jsou pak veškeré orgány členského státu, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (srovnej např. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 10. 4. 1984, *von Colson a Kamann*, 14/83, Recueil, s. 1891, bod 26, a ze dne 13. 11. 1990, *Marleasing*, C-106/89, Recueil, s. I-4135, bod 8, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, č. 1401/2007 Sb. NSS).
18. Na tomto místě krajský soud podotýká, že žalobce v podané žalobě nečinil sporným skutkové okolnosti jemu vytýkaného jednání. Nicméně namítal, že jeho obchodní nabídky cílily výhradně na fyzické osoby - podnikatele, proto nebyly způsobilé negativně ovlivnit adresáty v postavení spotřebitelů. Měl tedy za to, že v posuzovaném případě nebyla dána věcná působnost zákona o ochraně spotřebitele a správní orgán I. stupně nebyl příslušný k vedení správního řízení. S touto argumentací žalobce se však krajský soud neztotožnil.
19. Spotřebitelem se pro účely zákona o ochraně spotřebitele rozumí fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele].
20. Dle § 419 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, je spotřebitelem každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná.
21. Dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele provádí (v daném případě) dle § 23 odst. 1 tohoto zákona Česká obchodní inspekce.
22. Ze správního spisu je patrné, že žalobce odeslal jednotlivým adresátům listiny, jejichž obsahem byla nabídka na uzavření smlouvy (o uveřejnění inzerenta v oborovém a abecedním telefonním seznamu za období dle smlouvy), přičemž tato nabídka obsahovala výzvu k provedení platby ve výši 2 952 Kč, 2 979 Kč, 2 771 Kč nebo 2 904 Kč, uvedenou tučným písmem ve střední části listiny, s uvedením data vystavení „dokladu“, data splatnosti a „klientského čísla“, které bylo zároveň variabilním symbolem pro provedení platby. Na přední straně listiny byla informace o tom, že je platba dobrovolná a je projevem akceptace nabídky k uzavření smlouvy, uvedena na dolním okraji, pod piktogramy a čárovým kódem, písmem o velikosti přibližně 1 mm pro malá písmena a 2 mm pro velká písmena. Na zadní straně těchto listin byly uvedeny podmínky smluvního vztahu a na horním a dolním okraji opět informace o tom, že se jedná o návrh na uzavření smlouvy.

23. Po zhlédnutí grafického zpracování a obsahu předmětných „nabídek“ má krajský soud za to,
že tyto listiny byly způsobilé u adresátů vzbudit dojem, že se jedná o výzvy k provedení platby (faktury) za již objednané služby. Na přední straně dokumentu dominují údaje o poskytovateli služby, tučně je zvýrazněno číslo účtu, variabilní symbol, datum splatnosti a na několika místech celková částka k úhradě. V kolonce „Popis“ je navíc uvedena služba popsána jako uveřejnění v oborovém a abecedním seznamu „za období dle smlouvy“. Celá listina tak byla koncipována jako faktura (grafické zdůraznění obvyklých fakturačních údajů), vyvolávající dojem, že se jedná o fakturu za již smlouvené plnění. Informace o tom, že se jedná o obchodní nabídku je uvedena toliko drobným písmem (výrazně menším než ostatní údaje) v levém dolním rohu pod piktogramy a čárovým kódem a dále pak v obchodních podmínkách tištěných na zadní straně listiny velmi na husto a drobným písmem.
24. Z údajů zřetelných na přední straně písemností nelze bez dalšího usuzovat, že se jednalo o nabídku určenou pouze podnikatelům. Na dopisech byli jednotliví adresáti vždy označeni jako „zákazník“; bylo zde uvedeno toliko jméno a adresa fyzické osoby (bez bližší specifikace, že by se mělo jednat o podnikatele, tj. bez uvedení identifikačního čísla osoby - IČO nebo např. dovětku „podnikající“). Správní orgán I. stupně rovněž ověřil, že dokumenty byly žalobcem odeslány na adresu, která byla jak místem trvalého bydliště, tak místem podnikání jednotlivých fyzických osob.
25. Pokud by se mělo ze strany žalobce jednat o seriózní nabídku, tzv. B2B smluvního vztahu, jak v podané žalobě tvrdil, měla by jistě jiné vzezření. Žalobce však záměrně zasílal fyzickým osobám písemnost, jejíž obsah a grafická podoba měly vyvolat dojem, že se nejedná o nabídku, ale o výzvu k úhradě faktury za již objednané služby. Zvolenou obranu žalobce, který tvrdil, že svou činností cílil výhradně na podnikatele, tak nelze akceptovat, neboť informace o tom, že se ve skutečnosti jedná o obchodní nabídku adresovanou výlučně podnikatelům, byla na zasílaných písemnostech uvedena skrytě, pouze nevýrazným způsobem, na samotném dolním okraji přední strany a na zadní straně dokumentu, která obsahovala hustě tištěné obchodní podmínky, u nichž písmo a řádkování bylo menší, než je obvyklé. Tuto skutečnost mohly dotčené fyzické osoby rozpoznat pouze při vynaložení takové míry pozornosti, jakou bylo nutno vynaložit k rozeznání, že se nejedná o výzvy k provedení platby za již objednané služby, ale o návrh na uzavření smlouvy. Obě tyto skutečnosti byly uvedeny na stejných místech, tedy pouze na dolním okraji předních stran listin, a na jejich zadních stranách. Takové jednání žalobce nemůže požívat právní ochrany, a krajský soud tak ve shodě se správními orgány obou stupňů dospěl k závěru, že se zákon o ochraně spotřebitele na danou věc aplikuje.
26. Účelem tohoto zákona je chránit spotřebitele jako slabší stranu, a to nejen v rámci smluvního vztahu, ale i před jeho vznikem. Žalobce oslovoval se svou „nabídkou“ fyzické osoby bez toho, aby jasně uvedl, že je určena pouze podnikatelům; a skutečnost, že svou klientelu omezuje pouze na podnikatele, nedal jasně a srozumitelně najevo. Zasílané písemnosti byly ve všech případech způsobilé negativně ovlivnit jejich adresáty v postavení spotřebitelů. Správní orgány tedy neporušily žalobcem namítaný § 2 odst. 2 správního

řádu, zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a užití zásady *in dubio pro reo*, již se žalobce dovolával, nebylo v této věci vůbec na místě.

27. Shora vyslovený závěr navíc v případě některých osob podporuje fakt, že žalobce se s uvedenou údajnou „nabídkou“ obracel i na osoby, které buďto přerušily provozování živnosti, nebo jim živnostenské oprávnění zaniklo. Konkrétně spotřebitel P. H., klientské číslo 72081710, v roce 2012 ukončil činnost na všech svých provozovnách a ode dne 4. 4. 2017 již nemá žádné podnikatelské oprávnění. Doklad s nabídkou, který byl tomuto spotřebiteli zaslán, byl vystaven dne 9. 8. 2017, tedy až po ukončení jeho podnikání. Spotřebitel PaedDr. V. V., klientské číslo 73002529, v době od 4. 11. 2016 do 30. 6. 2017 přerušil provozování živnosti. Dne 8. 2. 2017, kdy byl tomuto spotřebiteli vystaven doklad obsahující nabídku žalobce, jej tak nebylo možné považovat za podnikatele. Spotřebitel M. J., klientské číslo 24803796, přerušil provozování živnosti dne 12. 10. 2015 a toto přerušení nadále trvá. Dne 24. 5. 2017, kdy byl tomuto spotřebiteli vystaven doklad obsahující nabídku žalobce, jej tedy nebylo možné považovat za podnikatele. Upozornil-li žalobce v této souvislosti v podané žalobě rovněž na paní O. K., je možné doplnit, že u jmenované spotřebitelky správní orgány vysloveně tuto skutečnost nezmínily, avšak rovněž v tomto případě spotřebitelce zaniklo živnostenské oprávnění dne 30. 4. 2016. Dne 27. 9. 2017, kdy byl této spotřebitelce vystaven doklad obsahující nabídku žalobce, ji tak nebylo možné považovat za podnikatele.
28. V případě listiny adresované fyzické osobě Z. O., klientské číslo 72052557, správní orgán I. stupně zjistil, že na adrese uvedené na této listině mají adresu místa pobytu dvě fyzické osoby stejného jména, přičemž jedna z nich není zapsána v Registru ekonomických subjektů, v Živnostenském rejstříku ani ve Veřejném rejstříku. Vzhledem k tomu, že na listině ze dne 19. 7. 2017, s klientským číslem 72052557, nebyly uvedeny žádné údaje blíže identifikující osobu adresáta (např. datum narození či IČO), nebylo možné na základě údajů zřetelně uvedených v hlavní části přední strany uzavřít, které osobě byla listina adresována.
29. Shora uvedené svědčí o nekalých praktikách žalobce, který se dle názoru krajského soudu nesnažil o uzavření smluvního vztahu zasláním seriózní obchodní nabídky, nýbrž primárním cílem bylo dosáhnout uhrazení požadovaných finančních obnosů ze strany adresátů v domnění, že se jedná o výzvu k provedení platby za již objednanou a poskytnutou službu.
30. Stran žalobci vytýkaného jednání krajský soud zároveň doplňuje, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, s odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 19. 9. 2013, *CHS Tour Services*, C-435/11, objasnil, že při zjišťování, zda je obchodní praktika zakázaná podle zákona o ochraně spotřebitele, se uplatní postup od nejspecifičtějšího k nejobecnějšímu. Správní orgán má proto nejprve posuzovat, zda dotčená obchodní praktika spadá do výčtu nekalých obchodních praktik v příloze č. 1 (klamavé obchodní praktiky) nebo č. 2 (agresivní obchodní praktiky) tohoto zákona, přičemž v případě nekalých obchodních praktik zde uvedených není třeba provádět hodnocení jednotlivých znaků podle § 4, 5 nebo 5a zákona o ochraně spotřebitele, neboť praktiky vyjmenované v těchto přílohách jsou nekalými za všech okolností. Pokud dotčenou praktiku nelze podřadit žádné ze zakázaných praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 citovaného zákona, posuzuje, zda

tato představuje klamavou či agresivní obchodní praktiku dle § 5 nebo § 5a. Až pokud správní orgán usoudí, že se nejedná o klamavou ani agresivní obchodní praktiku, položí si otázku, zda ono jednání naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky dle generální klauzule (§ 4 odst. 1 citovaného zákona).

31. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně ve výroku I. svého rozhodnutí konstatoval,
že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, ve spojení
s § 4 odst. 3 a písm. t) přílohy č. 1 k citovanému zákonu, čímž se dopustil přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Skutek byl ve výroku I. vymezen jako jednání žalobce, jež zaslal spotřebitelům listiny s nabídkou na uzavření smlouvy, které však vzbuzovaly dojem, že se jedná o výzvu k provedení platby (fakturu) za již objednané služby. Žalobce tedy v daném případě svým jednáním naplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku, užil nekalou obchodní praktiku spadající do výčtu uvedeného v příloze č. 1 k zákonu o ochraně spotřebitele (klamavé obchodní praktiky), tedy praktiku bez dalšího nekalou za všech okolností.
32. S ohledem na vše výše uvedené tak krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, věcně správné, a tudíž zákonné. V projednávané věci není pochyb o tom, že se žalobce dopustil vytýkaného přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, přičemž k tomuto závěru správní orgány dospěly na základě skutkového stavu zjištěného v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto
ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem
a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. červen 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu